

Ekki má sköpum renna.

SIGMUNDUR M. LONG, þýddi.

"Það lítur þú svo út, sem hann hafi komið slæm um hoggum á þig sumstaðar," sagði Sir Anson og leit á meiddin á andliti sonar síns.

"Já, vist gerði hann það," viðurkendi Darrell. "og mér hefur hafið ekki þurft til svo eg hefði legið."

Sir Anson tók gullpening úr vestisvasa sínum og rétti að Darrell. "Þú getur keypt þvippuna, sem þú varst að tala um á dögnum," sagði þessi fyrirmyndar faðir. "En mundu nú eftir að koma niður í eldhúsið og fá þér kjótsneið að leggja á augað. En hálskríðið verður að sjá það fyrstu dagana. Fekk annars strákurinn nokkuð sem um mun aði?" spurði hann með illa leyndri forvitni.

Andlitið á Darrell varð að einu stóru háðbrosi. Það skildi Sir Anson nóg vel til þess, að hann hafi "Bravo drengur minn," sagði hann; "svona viðskifti ætti maður helst að endurgjalda með vöxtum. Farðu nú og flýttu þér; eg bið þín með teið á meðan."

Darrell var til háls út úr dyrunum, þegar faðir hans stansaði hann með nýrri spurningu.

"Hver var hann þessi strákur, þekkir þú hann?" "Nei, eg þekki hann ekki," svaraði Darrell. "Hann sagðist heita Sampson Burridge."

Brosið smáhræf af andlitinu á Sir Anson, fyrir alvarlegri dráttum.

"Hver skollinn tautaði hann við sjálfann sig," sonur Burridge, hum. Eins og í leiðslu tók hann hendi um hökuna og athugaði gólfdukin nákvæmlega. "Já, það munar ekki svo lítu sem hann er stærri enn þú. Og þú segir hann hafi áreitt stúlku barn, hver var hún, þekkir þú hana?"

"Hún heitir Cynthia Drayle, og býr yfir á heiðinni."

Sir Anson stókk upp frá borðinu, þrúgunn af reiði. Hvað er það sem þú segir? Hrópaði hann. "Cynthia Drayle, og þú hefur staðið í slagsmálum fyrir dóttir hans — það var eitt af því versta, Darrell."

Darrell horfði forviða á föður sinn.

"Já, hvers vegna ekki, faðir minn?" spurði hann. "Hvað er um hana að segja, hún var í vand-ræðum og enginn til að hjálpa henni, nema eg. Svona unglingur hefði ómögulega getað varist svona erfiðanti, sem hann er."

Sir Anson reyndi að sansa sig, og þegar hann með hrukkótt enni og hendurnar í vösum sneri við og gekk yfir að glugganum, sagði hann afsakandi:

"Já, Darrell — náttúrulega. Það var ekki von að þú gætir varast það — nefnilega, að faðir hennar og eg erum ekki vinir. — en svo kemur það ekki málinu við. Og það var vel gert af þér að hjálpa henni. — en samt —"

Hann nuddaði hökuna með hendinni. — "eg vildi það hefði verið annar drengur, og önnur stúlka — heldur en einmitt Sampson Burridge og Cynthia Drayle, en það verður ekki afturtekið sem sked er. Maður skilur ekki í þessu, og getur þú ekki gert að því."

Sir Anson sat grunlandi þangað til Darrell kom aftur niður. Ungfúinn hefir farið um hann mjúkt um finlegum höndum, og vinnukonurnar skoðuðu skeinurnar með samúð og meðaukumvun, því vinnuhjúnum á herraragðinum var það sameiginlegt að hafa aðdáun og eftirlæti á hinum unga herra, svo það að sumu leyti var helst um of.

"Að strákunum þessi Sampson, leyfði sér að leggja hendur á hinn unga herra," sagði madama Booles og hristi höfuðið gremjufullur.

"Þessi Burridge" sagði kjallaravörðurinn Priestly, "svífist heldur einski, þar er föður og syni samt í tuddaskapnum. En við hentugleik skal eg jafna um þá með einhverju móti."

"Nei," gerðu það ekki, Priestly, sagði Darrell. "sleptu þeirri heimsku, þetta var opinber ærlegur bardagi, það máttu vera viss um, og ekki til að hafa um það mörg orð. Það er eins og þeir hafi aldrei séð blátt auga fyrri. Það er eg þeim mun frægri, að eg hef séð og fengið mörg."

"Litlu síðar kom han niður í 'holuna' til föður síns og drakk teið með honum. Sir Anson var nýbúinn að jafna sig. Svona smáónot var hann vanur að hrista af sér eins og hundur hristir af sér vatnið. Þeir fedgarnir töluðu saman glaðir og áhyggjulausir, mest um íbrottið og skemtanir, sem þeir voru sérlega hneigðir fyrir."

Þeir voru aðeins búnir með teið, þegar einn þjónanna kom með það skilaboð, að herra Burridge vildi grannan tala við Sir Anson.

Faðir Darrells varð nú á ný alvarlegur, neri hökuna og leit til sonar síns. Þú ættir heldur að fara, Darrell stóð upp með hægð, skafjórður í andliti. "Eg held það sé best að eg verði hér. Ef þú hefir ekki á móti því, faðir minn?"

"Gott," sagði Sir Anson, og hneigði sig til samþykkis. "Það þykir, ekki drifskumerki, að fela skottið milli lappaanna. Láttu Burridge koma inn."

Gesturinn kom inn. Jósiha Burridge var feitur og skrokktór, hálfsvipaður flí; andlitið var feitt og breitt, munurinn stór og varinnar þykkar, hárinn

punt, rauðleitt; hann var klunnalegur í öllum hreyfingum, því líkast, sem hann væri ekki maður fyrir sjálfum sér, og gerði hann heldur einfaldlegan í það heila tekið. Samt gat glöggur mannþekkingar með góðri aðgætni, séð lymsku og slægð bregða fyrir innanum einfeltna.

Af þessu ytra áliti sínu, hafði Jósiha Burridge haft mikil not. Hann eins og flestir aðrir þóttist vera dånumaður, og þegar fólk sá, hvað hann var einfaldlegur og hrekkjalaus að sjá, var svo sem sjálfst, að uglaust væri að trúa honum. En eftir á, þegar það var um seinan komust menn að því, að hinn góði Jósiha Burridge var ekki eins einlægur og hann lézt vera.

Þegar Burridge kom inn, heilsaði hann brosandipá þá feðga, jafnframt glampaði á eitthvað sérlegt í ljósbláu augnum hans, sem hvorugur þeirra feðga gætti þó að.

"Ha, ha, góðan daginn Burridge," sagði Sir Anson glaðlega, og þó með undirtón annarrar tegundar.

"Er það víðureign strákanna okkar, sem nú er umtalsefni?"

"Nei, öldungis ekki, Sir Anson. En þar er þér sjálfir hafið máls á þessu, og eg sé að herra Darrell er viðstaddur, vil eg nota tækifærið til að láta í ljósi, hvað stórkostlega eg sé eftir því, að drengurinn minn, hann Sampson, skyldi gleyma — svo vel sem sínu, að hann réðist á dreng, sem var bæði minni og yngri en hann sjálfur."

Darrell varð rauður í andliti og starði á herra Burridge með undrun og gremju, en Sir Anson gat ekki stilt sig um að taka fram og segja: — "Nú — eftir því sem mér er sagt, hefir Sampson fengið sinn hluta af hrakningnum."

"Já, sannarlega það," flýtti herra Burridge sér að taka fram: "Hann er ekki hött meður útleikinn en Darrell, en samt er hann ekki hið minsta reiður, og eg vona sama sé með herra Darrell."

"Nei, ekkert svipað því," fleygði Darrell út úr sér, "og í annað sinn, er eg til nær sem vera vill, ef hann langar til að berjast."

Með þessu vildi hann sýna, að hann væri ekki reiður við Sampson.

"Nei, ungi maður," sagði Burridge og hristi sitt stóra höfuð brosandipá. "Sampson hefir öðru að seta en að berjast við sér betra fólk. Hann má til að útvega sér atvinnu og vinna fyrir sér, og eg vona að þið þjótið ekki í hárdi hvor öðrum, nei."

"En það var þetta, Sir Anson viðvíkjandi Sampson, sem eg vildi tala um."

Sir Anson gaf Darrell bendingu, og hann yfirgaf herbergið, og skyldi þá tvo eftir eina eftir.

Sir Anson vísaði Burridge til sætis, sem hann bað, og dró svo upp úr feikna stórum skjalabaga, fór svo að tala fram og aftur um málið, en Sir Anson lét það sem vind um eyrun þjóta, þar til hann kom með athugasemd.

"Taktu nú eftir Burridge, þetta um sameigin drengjanna, sýnist mér þú hafa tekið frá hinni réttu flíð; satt að segja, hugsaði eg að þú mundir gera meira úr því."

"En hvers vegna þó ekki?"

spurði Burridge og glenti upp augun. "Eg vona þó Sir Anson, að þér séuð ekki reiður við son minn?"

"Nei, ekki það allra minsta," svaraði Sir Anson tafarlaust. "Barsmíðin fór fram hrekkjalaust, og eg ætla að báðir séu að mestu óskemdir."

"Nei, eg segi ekki neitt um herra Darrell, sagði Burridge án þess að líta upp, "drengir eru drengir, og það var viss orsök til sundurlyndisins."

"Það er þetta kvennfólk Burridge," sagði Sir Anson og hló.

Burridge hneigði sig. "Já, það var langa stelpa hans Drayles," sagði hann, og rómurinn var blandinn illgynni. "Hún er hættulegur unglingur. Er altaf reidubúinn að koma illu til leiðar, eftir því sem Sampson sagði mér, gerði hún úlfald úr myflugun, og illindi úr því, sem ekki var annað en gaman; herra Darrell er ungur og bráðlyndur og sá ekki við henni, og því fór sem fór."

"Hann er líkur mér," sagði Sir Anson og brosti.

"því miður hafið þér rétt í því Burridge."

"Sonur yðar barðist fyrir hana, og það hefir henni þótt gaman, og miklast yfir því, hún er nauðalík fæður sínum, það væri nauðsynlegt að hafa eftirtekt með þeim báðum; þér megð vera viss um, að hann hefir haft verulega gamanstund, að hugsa til þess, að drengurinn okkar þóðdu hvo: annan til skemdar, út af stelpu flögðinu dóttur hans."

Sir Anson beit á vörina; Burridge sagði við, til að gefa hanum umhugsunartíma, og sagði svo keruleysislega:

"Nýlega skrifaði eg honum, og gerði honum nýtt boð enn stærtra. Hann þakkaði í yfir sig, en neitaði."

Sir Anson muldraði eitthvað.

"Já, eg get helst hugsað mér, að hann þægi ekki boðið."

Burridge sat um stund hugsandi, og sagði við sjálfan sig meira en til Sir Anson:

"Mér er óskiljanlegt þetta athæfi hans. Jörðin er mögur og honum gagnslaus; við höfum boðið honum tvöfalt verð, manni þætt þó líklegt að stelpa og hann hefðu fullkoma þörf fyrir skilningana. — eg skil það ekki. — Það er bara stolt og þrái," sagði Sir Anson.

Burridge hristi höfuðið. "Eg get ekki samsint það," sagði hann hugsandi. "Drayle er ekki sá maður, sem ekik léti gæðalausann heiðarblett fyrir ærna peninga, það hlýtur að vera eitthvað á bak við það."

"Hvað skyldi það geta verið?" spurði Sir Anson undrandi.

"Já, hver getur vitað það," sagði Burridge hikandi, og einhver slægðartegund brá fyrir augnum. "Drayle er ekki allur þar sem hann er sedur, enda þó hann þykist vera heimsþekkingur. Eg skal nú hafa augu á þilinum, og það svo um muni. Eftir því sem sagt er, er hann byrjaður að veita vatninu, sem rennur gegnum heiðina."

Hann getur það ekki hrópaði Sir Anson fokvotur, það er ólöglegt, eg get bannað það, og ætla líka að gera það; hann stóð upp og gekk um gólfid hröðum fetum. "Láttu þér hann vita það, Burridge, að þar eigi hann mér að mæta."

Burridge sneri uppá stóra muninn, um leið og hann horfði á hinn reiða langeiganda með háðslegu glotti.

"Eg skil það, Sir Anson," sagði hann; "eg skal sjá um það málefni. En það er um að gera, að vera ekki ofljótur á sér, og fara gætilega, það væri skammarlegt, ef við færum harlloka fyrir Drayle, látið þér mig um það, yðar hagsmuni hefi eg fyrir augum öllum öðrum fremur."

Hann stóð upp og hnepti að sér frakaknum. Svo var sem honum hugkvæmdist eitthvað nýtt, og bætti við eins og af hendingu:

"Vextimír af Treycott-láninu eru fallnir í gjald-daga."

Sir Anson leit upp.

"A-ha," sagði hann hikandi. "Já, það mun vera svo, eg hafði hérumbil gleymt því. Eg vona að þér getið jafnað það fyrir mig Burridge, er ekki svo?"

"Ó-jú, Sir Anson," svaraði Burridge. "Eg get svona aðeins minnst á þetta, af því svona bar undir."

"Þakka yður innilega fyrir," sagði Sir Anson. Var sem létti yfir honum, og hratt því málefni frá sér.

"Erud þér nú að fara. Hafið þér ekki lyst á glasi af víni?"

Herra Burridge neitaði boðinu, ttók hatt sinn og fór úr herberginu. Enginn maður var í framhóllinni; hann stóð þar lítillhátar, hélt á hattinum og horfði kringum sig. Höfuðbyggingin á herraragðinum var í góðu sandi og álitleg, einkum framhóllin var sérlega skrautleg. Eins og venjulegt var, lýstu ekki miklar gáfur sér í ævildrættum Burridge. En han hafði augun alstaðar og aðgætti hvað hvað eina. Hið stóra marmara eldstæði, rimlana útskorna, lúða glorið í gluggum m. búnaðinn í ættarmyndunum, sumar eftir frægustu málara á Englandi. I einu orði, hann aðgætti allt.

Herra Burridge athugaði þetta með meiri skerpu en honum var ætlandi, eins fjórlaus og einfaldlegu og hann sýndist vera, svo kom kjallaravörðurinn. Burridge heilsaði upp á hann kopánlega.

"Hvernig lifur yður, Priestly?"

"Vel, þakka yður fyrir," svaraði Priestly, vingarnlega. Gekk svo að útdyrnunum og stóð þar, eins og hann biði þar eftir einhverjum.

"Vepið þér sælir, herra Priestly," sagði Priestly, um leið og hann fór út.

"Farið þér vel, herra," svaraði Priestly með virðulegum svip, eins og fyr, bætti svo við, þegar hann vissi að Burridge mundi ekki heyra til sín:

"Sá hrekkjalimur — og falsari."

Herra Burridge staulaðist þunglamalega ofan akbrautina, en stansaði þar sem bugða var á brautinni, sneri við og horfði til baka á hinn fallega og dýrmæta herraragð, og vætti um leið varinnar með tungunni — alveg eins og hundur, sem horfir á feitt kjötbein, langar í matinn, sleikir sig um kjafinn, en hefur ekki færi á að ná því í þann svipinn.

4. KAPITULI.

Hin rösklega framkoma Fraynes, þegar henni lá mest á, og svo víðureign drengjanna, var henni sögulegasti viðburður, sem Cynthia hafði mætt á hennar fébreylegu leið, það var því náttúrulegt, þó þettað gæfi henni ærind umhugsunarefni, og að hún er hún fór á skóla daginn eftir, liti í kringum sig, auðvitað skyndist hún eftir Darrell, en fór svo að því að engum gæti dottið í hug, að hún væri að líta eftir nokkru sérstöku.

Hún vildi fegin mæta honum, syni þessa hávelborna herra Ansons, sem var svo óhlutvundur, að sýna-föður hennar óvild, og það skyldaði hana jafnframt til, að láta sem hún vissi ekki af Darrell, og þó var hún fast ákveðin að síá hann. En henni brugðust beztu vonir, því dagurinn leið svo, að hún varð ekki vör við hann, hið allra minsta, þess er þó vert að geta, að jafnvel þó Cynthia virtist um daginn að sumu leyti eins og út á þekku, hegðaði hún sér svo aðdánlega velð og ungrú Todd taldi sjálf-sagt, að hún væri orðin önnur og betri manneskja en aftur á móti þótti sumum af skólabörnunum miður, ef hún væri á verulegum framfaravegi.

Cynthia þurfti ekki að biða lengi. Seinni hluta næsta dags, er hún færðist nær brúnni, kom hún auga á Darrell, hann sat á bakkanum og reykti vindlinga, og var svo niðurskókkinn í þessa mannborlegu en viðjæverðu iðju, að hann gáði ekki að Cynthia fyr, en hún var komin á brúna, þá stóð hann upp með flýti, en svo flumsa, að hann gleymdi að taka til húfunnar.

Þó lítið væri, þá tók Cynthia eftir því, hún stóð við lítillhátar; laut yfir grindurnar og horfði ofan í vatnið, svo hélt hún áfram, og lét sem hún hefði engan séð, og það heppnasthenni snildarlega, því Darrell þóttist viss um, að hún hefði ekki gætt að

honum. Hann flýtti sér á leið eftir henni og kallaði:

"Ha-hæ, ungfrú Drayley!"

Cynthia hrökk við, leit svo til baka yfir öxl sér, með vel leikinni undrun, hún hægði á sér en stansaði ekki. Darrell greiddaði sporið og fleygði vindlingnum.

"Hvernig gengur það?" sagði hann.

"Á, erud það þér," svaraði Cynthia með uppgerðarfurðu.

"Já, eg hélt — eg hugsaði að þér hefðu ekki séð mig," svaraði hann, eins og utan við sig. "Þér hafið líklega ekki séð hinn — kaudann? Eg vna að hann hafi ekki áreitt yður síðan."

"Nei, það hefir hann ekki gert," sagði Cynthia. Hún stóð og leit í kringum sig með athygli. En auðvitað hafði hún rent augum yfir andlit honum, og séð menjar eftir bardagann, og það hlýaði hugarfar hennar til hans, og einkum þegar hún þóttist nú vita, að Darrell léti sér óviðkomandi, það sem feðgum þeirra bar á milli.

"Eg vona hann ónaði yður ekki framvegis," sagði Darrell, en skildi það koma fyrir, þá látið mig vita það tafarlaust, svo skal eg tala við hann fá orð í fullri meiningu."

Hann veitti Cynthia nákvæma athygli, hún var sérstaklega falleg. Það var óneitanlegt.

"Má eg spyrja yður," hélt hann áfram. "Hafið þér mikið að gera, eignum við ekki að ganga meðfram ánni okkur til gamans? Það er mikið af silungi í lénni. Þeir eru litlir, en gaman er að sjá til þeirra."

Cynthia hikaði við, hún langaði til að fara, en sem sönn Evu dóttir, vildi hún láta ganga eftir sér meira.

"Komuð þér með mér spölkorn," sagði hann.

Hún lét sem sér væri um of ó. Loksins fór hún þó með honum, og þau gengu meðfram ánni.

"Viljið þér ekki hvíla yður ofurlitid?" sagði hann.

"Sannið þér til, þá koma orriðarnir, þeir skyggjast þegar við hreifum okkur."

"Hann tilti sér niður í grasið við hliðina á henni. Studdi hendinni á hökuna og horfði ofan í hina straumlitlu á.

"Sko, þarna koma þeir," sagði hann í hálfum hljóðum.

Cynthia laut áfram, og á sama augnabliki brúðu silungarnir við í allar áttir.

"Þér stygðuð þá," sagði hann. "Það er skritið en þó satt, stúlkur geta aldrei setið mínúttinni lengur kyrrar."

Hann settist upp tók fram silfurmunstykki og kveikti í vindlingi, merilegur í meira lagi.

"Þyki yður skemtilegt að reykja?" spurði Cynthia, bæði af forvitni og hluttekningu.

"Já, hvers vegna það?"

"Eg hugsaði það væri ekkert í það varið fyrir drengi," svaraði Cynthia. "Finst yður það bragðgott?"

"Þeirri spurningu er líklegt að mörgum hefði orðið örðugt að svara og Darrell vissi ekki heldur hvað hann átti að segja."

"Ó, eg veit það nú eiginlega ekki," sagði hann mér finst eg hafa gaman af því, en um það geta þeir ekki dæmt, sem aldrei hafa reykt." Stúlkur reykja ekki," svaraði Cynthia.

"Jú, hvert á móti, þær eru margar sem gera það," sagði hann. En miklu færri sem þola þag. Þeim verður strax óglað og sumar fá uppsólu.

"Hann sagði þetta svo alvarlegur, að Cynthia fannst til um það, þegar einhver af félögum hennar vildi koma henni til að slá í eitthvert brall, hvatti það hana mest af öllu, að gefa henni í skyn, að það væri vogunarspil."

"Ekki skil eg, að eg fengi velgju af tóbakinu," sagði hún drýgindalega.

"Af hverju ætti eg að verða veik? Eg læt það nú vera. Og eg er eins gömul og þér."

Þvílíkar freistingu og þetta, mundi fáir drengir hafa staðist. Með alvorsvipp enn gleitina í augunum, tók Darrell upp vindlinga sína og bauð henni einn.

"Reynið þér einn," sagði hann.

"En munið eftir því, að eg hefði aðvarað yður."

"Meiri áherzlu þurfti ekki. Einu augnabliki fyr hafði Cynthia ekki hina minnstu löngun til að reyna þetta, nú tók hún vindlinginn með alvorsvipp og var að stinga honum upp í sig, þegar Darrell tók í hana og hrópaði:

"Það er rangur endi, svo getið þér kveikt herna sjúgið þér ekki mjög fast enn jafnt og stillilega."

Cynthi dró að sér nokkrum sinnum, og þó hún leitadist við að fylgja hans fyrirsögnun af fremsta megni, fékk hún revkinn í hálsinn. Nefið og augun og hóstaði stöðugt. Darrell sat og horfði ofan í ána, svo hann fipaði hana ekki loksins veik hann við höfðinu og spurði áhyggjulega:

"Nú, hvernig gengur það?"

KAUPIÐ HEIMSKRINGLU!

BORGID HEIMSKRINGLU!

AUGLÝSID I HEIMSKRINGLU!